

Sygn. akt IV U 893/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia SO Dorota Radasziewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Irena Prokopczuk

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wypłatę zawieszony emerytury

na skutek odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 22 marca 2019 r. znak: (...)

Oddala odwołanie

sędzia Dorota Radasziewicz

Sygn. akt IV U 893/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 marca 2019 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., na podstawie art. 24 w zw. z art. 95 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. 2018, poz. 1270 ze zm.) przyznał Z. K. od dnia (...) roku prawo do emerytury.

Jednocześnie organ wskazał, że w oparciu o art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wypłata świadczenia została zawieszona z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia, gdyż może być wypłacane tylko jedno, wybrane przez zainteresowanego. Według zaświadczenia Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego (...) w W. odwołujący ma prawo do policyjnej emerytury od (...)

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł Z. K., zaskarżając decyzję w pkt III, tj. w punkcie wskazującym, że z uwagi na zbieg świadczeń wypłacane będzie albo świadczenie wyższe, albo świadczenie wybrane przez świadczeniobiorcę. Decyzji zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie art. 32 Konstytucji RP dotyczącego obowiązku

równego traktowania obywateli. W ocenie skarżącego, biorąc pod uwagę, że posiada prawo do świadczenia w związku ze służbą w Policji z orzeczeniem równocześnie o trzeciej grupy inwalidzkiej na stałe w związku ze służbą w Policji, decyzja wydana przez ZUS jest niezgodna z prawem. Zainteresowany przywołał pkt VI ust. 2 pouczenia, wskazującego, że „zasada wypłaty jednego świadczenia nie dotyczy zbiegu uprawnień do emerytury z rentą z tytułu inwalidy wojskowego, którego niezdolność do pracy pozostaje w związku ze służbą wojskową”. Przywołał także orzeczenie Sądu Najwyższego, w którym w identycznej sprawie Sąd orzekł, że doszło do nierównego traktowania i naruszenia art. 32 Konstytucji RP (I UK 426/17).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ podniósł jak w decyzji, wskazując również, że orzeczenia polskich sądów nie mają mocy powszechnie obowiązującej i odnoszą się do indywidualnych spraw. Na podstawie tych argumentów Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 15 lipca 1999 roku (znak: (...) (...)) przyznano Z. K. prawo do emerytury policyjnej od dnia (...). w wysokości 2.626,20 złotych.

Wysokość świadczenia została ustalona w ten sposób, że :

1) uwzględniono wysługę emerytalną określoną w odrębnym szczegółowym zestawieniu będącym integralną częścią decyzji(k. 25 akt (...)). W zestawieniu tym (k.24 tych akt) - Wysługa lat na dzień 15.07.99r. zostały zaliczone następujące okresy :

- 26.10.1972r. – 14.10.1974r. zasadnicza służba wojskowa,
- 16.02.1979r.-15.07.1999r. służba w Policji - razem 22 lata, 4 miesiące i 19 dni oraz okresy przed służbą :
- 01.07.1970r. – 24.10.1970r.,
- 26.10.1970r. – 31.12.1971r.,
- 01.01.1972r. – 25.10.1972r.,
- 15.10.1974r. – 13.04.1975r.,
- 14.04.1975r. – 31.05.1978r.,
- 01.06.1978r. – 15.02.1979r.- razem : 6 lat, 7 miesięcy i 27 dni.

2) wskazano jaka kwota stanowi podstawę wymiaru emerytury (4002,16 złotych,

3) wskazano, że emerytura z tytułu wysługi lat wg zestawienia wskazanego w pkt 1) wynosi 75% podstawy wymiaru (nie więcej niż 75% tej podstawy) – tj. kwote 3001,62 zł.,

4) emeryturę podwyższa się o 5% podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą (tak, aby z tym zwiększeniem nie przekroczyła 80% tej podstawy).

(dowód: decyzja o przyznaniu emerytury policyjnej, k. 25 akt ZE (...), k. 26 - decyzja z tej samej daty o przyznaniu policyjnej renty inwalidzkiej)

Decyzją z dnia 28 lutego 2019 roku o waloryzacji policyjnej emerytury ustalono wysokość emerytury na kwotę 5.944,16 złotych.

(dowód: decyzja o waloryzacji emerytury policyjnej, k. 101 akt (...) (...)).

Wnioskodawca Z. K., urodzony (...), uzyskał prawo do emerytury z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od dnia (...) roku, tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Wyliczona kwota emerytury wyniosła 1.906,58 złotych. W decyzji organ wskazał, że wypłata świadczenia została zawieszona ze względu na zbieg prawa do więcej niż do jednego świadczenia.

(dowód: decyzja o przyznaniu emerytury, k. 12 ZUS)

Decyzją z dnia 15 lipca 1999 roku (znak: (...)(...)) przyznano zainteresowanemu prawo do emerytury policyjnej w wysokości 2.626,20 złotych. Decyzją z dnia 28 lutego 2019 roku o waloryzacji policyjnej emerytury ustalono wysokość emerytury na kwotę 5.944,16 złotych.

(dowód: decyzja o waloryzacji emerytury policyjnej, k. 101 akt (...) (...), decyzja o przyznaniu emerytury policyjnej, k. 25 akt ZE MSWiA).

Emeryturę policyjną podwyższono o 5% podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą (tak, aby z tym zwiększeniem nie przekroczyła 80% tej podstawy).

(dowód: decyzja o przyznaniu emerytury policyjnej, k. 25 akt (...)(...))

Wnioskodawca generalnie nie zgadza się z tym, że skoro z dniem 16 lipca 1999r. podjął dalszą pracę - już jako cywil (w Starostwie Powiatowym w B. i Urzędzie Marszałkowskim w O.) – łącznie do 31 marca 2016r. i po ukończeniu 65 lat nie mógł doliczyć do swojej emerytury policyjnej okresu pracy jako cywil. Wskazał, że został do pracy w Policji przyjęty przed 1 stycznia 1999r. i dlatego nie ma możliwości uzyskania dodatkowego świadczenia, w przeciwieństwie do kolegów, którzy rozpoczęli służbę po 1 stycznia 1999r. (uzasadnienie odwołania).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i podlegało oddaleniu.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia zastosowania wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia, bowiem skarżący ma ustalone prawo do dwóch świadczeń (emerytury policyjnej i emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z ZUS) .

Zgodnie z art. 95 ustawy z dnia 29 czerwca 2018 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2018.1270 t.j.) :

1. W razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.
2. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Zasadą jest zatem wypłacanie jednego świadczenia.

Odwołujący w ocenie Sądu niewłaściwie odczytuje uzasadnienie Sądu Najwyższego do orzeczenia, które wskazał w uzasadnieniu odwołania.

W orzeczeniu Sądu Najwyższego, które przywołał odwołujący w uzasadnieniu odwołania (I UK 426/17, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.01.2019r.) - jako stanowisko na poparcie swoich racji - zostało w konkluzji podkreślone, iż o zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej (art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – t.j. : Dz. U. z 2018r., poz. 1076).

Mocą tego wyroku Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania zawierając pewne wskazówki do rozważenia sądowi rozpoznającemu sprawę ponownie.

Między innymi w uzasadnieniu do tego wyroku Sąd Najwyższy wskazał na odmienną sytuację prawną – tam żołnierzy zawodowych - w aspekcie wpływu „cywilnych” okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych (a o to chodzi w sprawie niniejszej) pozostających w służbie przed 1 stycznia 1999r. i osób odbywających służbę w okresie od 2 stycznia 1999r. Mianowicie do wysługi emerytalnej żołnierza pozostającego w służbie przed 2 stycznia 1999r. (tu : policjanta) zalicza się z urzędu posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych), okresy te powodują określony w ustawie wzrost podstawy wymiaru emerytury (emerytura wojskowa wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę a o 1,3% za każdy następny rok i o 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlegać może również (na wniosek) zwiększeniu – w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby o 1,3 % podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed 1 stycznia 1999r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia – pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą.

Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15 a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych.

Sąd Najwyższy podkreślił zatem w konkluzji że żołnierz który pozostawał w służbie przed 2 stycznia 1999r. może w świadczeniu wojskowym – korzystać z „cywilnej” wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. nie ma takiego uprawnienia. Wskazał ponadto, że skoro emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu „cywilnej” wysługi emerytalnej, to oznacza, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie zabezpieczenia społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści jaką przynosi zwiększenie emerytury.

Sąd Najwyższy m.in. podkreślił również, że kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., to brak możliwości uwzględnienia w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się jednakową cechą - istotną cechą relewantną. **Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r.**

Odwołujący nie należy do grupy osób charakteryzujących się jednakową cechą istotną, cechą relewantną- tzn. do tej grupy osób, którym należałoby wypłacać dwa świadczenia emerytalne, albowiem przy ustaleniu wysokości emerytury policyjnej „brały udział” „cywilne” okresy pracy, co wynika z załącznika do decyzji o przyznaniu emerytury policyjnej, który stanowi integralną część tej decyzji. A skoro tak, to nie ma podstaw - w świetle przedstawionych w bardzo dużym skrócie wywodów Sądu Najwyższego do uwzględnienia odwołania ubezpieczonego w sprawie niniejszej, albowiem

zasadnie organ rentowy (ZUS) zawiesił wypłatę emerytury przyznanej z systemu powszechnego z uwagi na to, że świadczenie to jest niższe od emerytury policyjnej, a ponadto odwołujący wybrał emeryturę policyjną (vide : pismo z dnia 29.04.2019r. - k. 110 akt (...)).

Skoro sytuacji prawnej odwołującego nie można tak samo traktować jak żołnierzy zawodowych (policjantów) powołanych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., to – wbrew jego stanowisku – nie doszło do zarzucanego odwołaniem naruszenia wskazanej tamże zasady równego traktowania obywateli (art. 32 Konstytucji RP).

Odnosząc się jeszcze dodatkowo do tej kwestii w odpowiedzi na zarzuty odwołania należy podkreślić, że utrwalony w orzecznictwie jest pogląd, w myśl którego w polskim systemie zabezpieczenia społecznego zasadą jest wypłata jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez ubezpieczonego), jeżeli ma miejsce zbieg prawa do różnych świadczeń z systemu zabezpieczenia społecznego (por. wyrok SN z dnia 18.04.2018r., II UK 62/17). Od zasady tej istnieją wyjątki, jednak nie występują one w niniejszej sprawie – jak już uzasadniono wyżej.

Takie stanowisko zostało także zajęte przez Marszałka Sejmu RP oraz Prokuratora Generalnego w postępowaniu wywołanym przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie SK 30/17, w którym Trybunałowi przedstawiono do zbadania zgodności art. 95 ust. 2 w związku z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887) w zakresie, w jakim wyłącza możliwość pobierania świadczenia z zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych i z systemu powszechnego przez osoby, które pełniły zawodową służbę wojskową przed 1 stycznia 1999 r. oraz miały ustalone prawo do świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych przed 1 października 2003 r., z art. 2 w związku z art. 67 ust. 1 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny umarzając postępowanie w sprawie postanowieniem z dnia 20 lutego 2019 r. miał na uwadze, że sformułowane w sprawie zarzuty dotyczyły sposobu ustalenia wysokości wypłacanego skarżącemu ostatecznie świadczenia emerytalnego i nie miały bezpośredniego związku z treścią regulacji ustawowej zakwestionowanej przez skarżącego.

Dalej - odnośnie zarzutu odwołania dotyczącego naruszenia zasady równości rozumianej jako nakazu jednakowego traktowania świadczeniobiorców charakteryzujących się jednakową cechą istotną (art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) podkreślić trzeba, że odwołujący nie wskazał jakie cechy wspólne charakteryzują świadczeniobiorców, do których on należy i które przemawiałyby za naruszeniem zasady równości w jego przypadku. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium zróżnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego: z 6 maja 1998 r., K 37/97, OTK 1998 Nr 3, poz. 33, por. też orzeczenia z 3 września 1996 r., , OTK 1996 Nr 4, poz. 33 i z 16 grudnia 1996 r., U 1/96, OTK 1996 Nr 6, poz. 55 oraz wyroki: z 24 października 2001 r., SK 22/01, OTK 2001 Nr 7, poz. 216; z 2 kwietnia 2003 r., K 13/02, OTK-A 2003 nr 4, poz. 28, z 3 marca 2004 r., OTK-A 2004 Nr 3, poz. 17).

W związku z powyższym Sąd Najwyższy w omówionym już wyżej wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. uznał za właściwy taki kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2. tego artykułu sformułowanie "emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania

jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego. Przy czym ten "brak możliwości" nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego.

Podkreślenia dalej wymaga, że Trybunał w dotychczasowym orzecznictwie wielokrotnie wskazywał już, że „różne traktowanie świadczeniobiorców, którzy nie mają wspólnej cechy relewantnej, nie narusza zasady równości, a nawet nie pozwala na analizowanie ich sytuacji jako podobnej z punktu widzenia tej zasady (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lipca 2014 roku, sygn. akt SK 53/13, OTK ZU nr 7/A/2014, poz. 77). Jednocześnie, rozpatrując zarzut naruszenia zasady równości sformułowany w stosunku do przepisów przewidujących odmienne traktowanie żołnierzy Trybunał uznał, że cechą istotną z punktu widzenia badanej regulacji nie jest to, że porównywane grupy osób odbywały służbę, lecz to, że objęte były w okresie odbywania tej służby różnymi systemami emerytalnymi (tamże). Odwołujący nie wskazał także w jaki sposób zostałyby naruszana zasada równości w stosunku do stanowiska Trybunału Konstytucyjnego, wskazującego, że cechą różnicującą podmioty, nie pozwalającą przyjąć, że są to podmioty podobne, jest ustalone prawo do emerytury mundurowej. W przypadku ustalenia takiego prawa sytuacja prawna osoby ulega zasadniczej zmianie. Wobec powyższego nie można przyjąć, że skarżący wykazał, w jaki sposób zaskarżony przepis narusza zasadę równości w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego.

Ponadto również Europejski Trybunał Praw Człowieka w decyzjach z dnia 11 grudnia 2018 r., nr 39247/1 (LEX nr 2626955) i nr 41178/12 (LEX nr 2627060) uznał uprawnienie Państwa Członkowskiego do samodzielnego kształtowania systemu zabezpieczenia społecznego, w tym wprowadzenia zasady wypłaty jednego świadczenia, w myśl której, skarżącemu nie można było przyznać jednocześnie dwóch świadczeń, nie znajdując przy tym podstaw do ingerencji w obowiązujące prawo krajowe w tym zakresie.

Podsumowując za Sądem Najwyższym należy powtórzyć, że prawo do otrzymywania jednego świadczenia wynika wprost z przepisów. Art. 95 ustawy emerytalnej, jak i analogiczny art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy wskazują, że ubezpieczony uprawniony do emerytury z FUS nie może jednocześnie pobierać emerytury policyjnej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia, i odwrotnie - tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie.

Ponadto jak już wyżej wykazano – odwołujący przy ustaleniu prawa i wysokości emerytury policyjnej ma uwzględnione do stażu emerytalnego 6 lat, 7 miesięcy i 27 dni okresów składkowych przed służbą, co wyklucza traktowanie go jako osoby w jednakowej sytuacji w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego z osobami – funkcjonariuszami (żołnierzami zawodowymi, policjantami), którzy podjęli służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. i którzy mają prawo do otrzymywania dwóch świadczeń z różnych systemów – jak chciał wykazać w postępowaniu odwołujący. Funkcjonariusze, którzy podjęli służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. nie mają bowiem prawnej możliwości do uwzględnienia do emerytury mundurowej „cywilnych” okresów pracy – stąd ich inna sytuacja prawna w zakresie zabezpieczenia społecznego, umożliwiająca pobieranie dwóch świadczeń. Sytuacja odwołującego byłaby taka sama, jak tych osób (odbywających służbę po raz pierwszy po 1 stycznia 1999r. - istotna cecha relewantna) gdyby – co również rozważał SN w uzasadnieniu – odwołujący z uwagi na brak takiej możliwości, brak możliwości „skonsumowania” „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze (odpowiednio długi okres służby przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury do 75%, albo krótsze niż rok okresy „cywilne” poprzedzające służbę) nie miałby możliwości zaliczenia okresów cywilnych do świadczenia mundurowego.

W ustalonym stanie faktycznym tak jednak nie było.

W tym stanie rzeczy, stosownie do treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego, jako niezasadne.

Sędzia Dorota Radaszkiewicz